

JAKUB

10

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

Ročník XXII.

ΑΩ

30. listopadu 2014

SLOVO ÚVODEM

Milí přátelé, toto vydání je neobvyklé. Na první pohled nemusí být jeho výjimečnost zřejmá, ale jsem z něj nadšený. Většina příspěvků je v něm od těch, kteří do Jakuba obvykle nepřispívají. Upřímně Vám za to děkuji! Pro redakci je to potvrzení, že Vás Jakub doopravdy zajímá.

Co Vás v tomto čísle čeká? Krátké zastavení nad adventem, pořady bohoslužeb o Vánocích, ohlédnutí za setkáním ministrantů na pražském arcibiskupství, vzpomínka na revoluční dění před pětadvaceti lety a na děkovnou mši sv. ze 17. listopadu. Nevynecháme ani rozhovor, který je tentokrát s pedagožkou J. Šíbovou. Přeji příjemné počtení.

JS

ADVENT

Advent je dobou radostného očekávání Kristova příchodu, ne jen vzpomínkou na tyto události v minulosti. Celé Kristovo tajemství se nám otevírá v liturgii. Chce nám pomoci vžít se do touhy nevykoupeného lidstva, které s nadějí volá po spáse, vzývá Hospodina, netrpělivě očekává, až přijde Emmanuel. Může nás ale přivést mnohem dál. Kristus jako vykupitel se stal vinným kmenem, do něj má být „naroubován“ každý člověk, který uvěří

a vyznává Ho jako svého Pána. Bůh Otec, dárce života, totiž od věčnosti chce, aby, až se uzavrou břehy pozemských dějin, celé lidstvo v nich obsažené tvořilo jeden živý organismus. Chce, aby každý jednotlivec, každá součást tohoto organismu, byla živěna proudem mízy Božího života, který přes Krista tryská z hlubin životodárné Trojice.

Taková je vůle Otcova. Kristus - vinný kmen - se tyčí uprostřed lidstva. My jsme do něj díky křtu již „naroubováni“. To však neníčí ani naši svobodu, ani stálou náklonnost k hříchu. Je životně důležité, aby nás proud Božího života stále plněji přetvářel v Krista. A Boží život v nás pomáhají udržovat svátosti. V nich se znovu setkáváme s Bohem.

Adventní liturgie v nás chce pěstovat touhu po těchto setkáních s Kristem, po jeho stále obnovovaném příchodu do nás. Nezbytnou součástí tohoto postoje je víra, Boží dar, za nějž je zapotřebí se usilovně a vytrvale modlit. Odevzdat se Kristu znamená zříct se v sobě všeho falešného. Znamená to zříci se všeho, co nás vzdaluje od Krista.

Advent je tedy doba modlitby, pokání a neutuchající radostné touhy po Kristově příchodu.

podle textu Nedělní a sváteční misálek zpracovali J+A S

VÍTE TO?

- V Galerii Františka Drtikola (Zámek-Ernestinum Příbram) probíhá od 5. prosince 2014 do 11. ledna 2015 **výstava „Příbramské betlémy - kde bydlel Ježíšek“**.
- **Dětskou mši sv.** budeme slavit 7. prosince 2014 od 10.00.
- V sobotu 13. prosince 2014 od 9.00 proběhne **kající bohoslužba**, při níže bude možné přijmout svátost smíření. Zpovídat budou P. Jindřich a P. Málek.
- V neděli 14. prosince 2014 (**3. neděle adventní**) bude **na mši sv.** v 10.00 zpívat sbor **Codex temporis**.
- Za měsíc **říjen 2014** se při **sbírkách na provoz farnosti** vybralo 7 800 Kč. Výdaje za tentýž měsíc činily 15 770 Kč (plyn 7 370 Kč; režiijní výdaje 8 400 Kč); dle posledního sčítání lidu (124 osob včetně domu s pečovatelskou službou) tak každý člen farnosti v říjnu přispěl na provoz farnosti částkou 62,90 Kč.
- Od pondělí 29. prosince 2014 do pátku 2. ledna 2015 se v Praze bude konat **Pouť důvěry na Zemi - Evropské setkání mladých**. Po 24 letech se každoročního úkolu zhostí naše hlavní město, které přijme okolo 25 000 lidí z celé Evropy i jiných kontinentů. Setkání se uskuteční v duchu komunity Taizé. Více informací najdete na webu www.taizepraha.cz a v zářijovém vydání zpravodaje JAKUB.
- Od ledna 2015 začíná další dvouleté období společné **modlitby živého růžence**; podrobnější informace a kontakt na organizátorku v článku níže.
- V neděli 4. ledna 2015 se bude od 17.00 konat v kostel sv. Jakuba **koncert sboru Codex temporis**.
- V sobotu 17. ledna 2015 od 19.00 proběhne v příbramské sokolovně **Společenský večer**.
- **Volby do pastorační rady** se budou konat v neděli 25. ledna 2015; kandidáty do pastorační rady můžete navrhnout do neděle 11. ledna 2015; box, do něhož můžete vhazovat lístečky se jmény kandidátů, je připraven a označen v prostředku kostela.
- Setkání farní rady proběhne v lednu; přesné datum uvedeme v příštím čísle.
- V sobotu **20. prosince 2014** od 9.00 proběhne v kostele **stavba jesliček**, od 11.00 úklid kostela; kdo může, přijďte, prosím, přiložit ruku k dílu.

VÁNOCE 2014	DEN		ČAS	POZNÁMKA
	24. 12. středa	Štědrý den	15.00 pro děti	půlnoční bude upřesněna
	25. 12. čtvrtek	Boží hod vánoční	8.00 a 10.00	
	26. 12. pátek	svátek sv. Štěpána	8.00	
	28. 12. neděle	Svatá rodina	8.00 a 10.00	obnova manželského slibu
	31. 12. středa	konec roku	16.00	poděkování za uplynulý rok
	1. 1. čtvrtek	sl. Panny Marie	8.00 a 10.00	

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

SDÍLEJME SPOLEČNĚ RADOSTI JEDNOTLIVCŮ

Jestliže tvoříme „farní rodinu“, měli bychom se radovat z úspěchu jedinců a sdílet s nimi jejich bolesti.

První listopadový den slavila své „plnoleté narozeniny“ Viktorka Ciklerová a několik dnů poté složila příslušné zkoušky a získala řidičský průkaz. K obojímu blahopřejeme a přejeme Ti radostný vstup mezi „dospělé“ a mnoho šťastně ujetých kilometrů bez nehody!

Drazí farníci, bylo by hezké, kdybyste sdělili radostné chvíle a výročí svých blízkých, aby se mohly objevit i na stránkách Jakuba.

farář

FARNÍ ADOPCE NA DÁLKU ÚSPĚŠNĚ UKONČENÁ

Arcidiecézní charita Praha nám zaslala zprávu, že námi podporovaná studentka Maria Divya JOSEPH CASPAR ukončila účast v programu Adopce na dálku. Zakończyła úspěšně školní docházku a pracuje v soukromé škole jako učitelka. Vdala se a žije s manželem. Úspěšné ukončení školní docházky na vyšším stupni jí umožnilo získat dobré zaměstnání a vymanit se z chudoby. Přejeme jí mnoho štěstí v dalším životě.

Maria, narozená 5. března 1989, byla podporována farní skupinou od 21. srpna 2006. Poděkování patří všem ženám z naší farnosti, které během celé této doby na Adopci na dálku přispívaly.

D. Mejštríková

ŽIVÝ RŮŽENEC

V roce 2008 jsme se v kostele svatého Jakuba začali se skupinkou lidí z Příbrami a okolí modlit živý růženec. Co je to živý růženec?

Je to společenství lidí, kteří se zavázali, že se každý den budou modlit jeden desátek růžence. V ideálním případě se živý růženec modlí dvacet lidí, kteří se dohromady pomodlí všechna růžencová tajemství. Obvykle se tajemství živého růžence střídají po měsíci. Je velmi jistou cestou přímluvné modlitby.

Živý růženec vznikl v r. 1826 ve Francii z podnětu Pauline Jaricot, která chtěla najít způsob, jak zachránit duše nevěřících lidí ve svém okolí. V 17 letech poznala marnost svého dosavadního způsobu života, rozhodla se ho změnit a složila slib čistoty. Později založila společenství lidí, které podporovalo šíření evangelia modlitbou i financemi.

Naše skupina se zavazuje k této modlitbě na 20 měsíců (každý se pomodlí růženec radostný, světla, bolestný a slavný). Po této době někteří odejdou, jiní přijdou. Ke společné modlitbě se scházíme jednou za měsíc, většinou první neděli v měsíci a toto společné setkání považujeme za důležité.

Od ledna 2015 začneme další období. Zveme všechny, kdo by se chtěli k této modlitbě připojit. Během prosince se mi prosím ozvěte osobně nebo na telefonní číslo 736 264 590.

Ludmila Zemková

ZÁZRKY SE DĚJÍ. A NE, ŽE NE...

Je neděle 2. listopadu, léta Páně 2014. Dušičky.

Ověšená taškami a taštičkami, nadtými věnečky a svíčkami, vybavená trpělivostí a teplými ponožkami, krátce před devátou hodinou vyjždím na cestu ke hřbitovu. Musím sebou hodit, v 10 začíná zádušní mše v hřbitovní kapli. Hlavou mi bleskne: nevzala jsem připravený kancionál, zase budu dohánět každé slovo doprovodné písně... Snad procházející pozůstalí nebudou hlasitě švitořit tak jako vloni a předloni a vlastně vždycky.

No, nejspíš budou, je mimořádně krásný den... A taky rádio jsem nevyprula, moje věčná slabost...

Hupanec příbramského tankodromu mi přitáhne provázek, kterým mi laskavá sousedka přivázala ucha velké igelitky kolem krku. Zalapám po dechu. Před zavazadlo na klíně nevidím dobře na cestu, musím si dávat větší pozor. Míjím budovu pošty a první hloučky lidí s věnci. Před hlavní bránou se zdravím se sboristy skupiny Codex Temporis. Úplně jsem zapomněla, zpěvníku mi tedy netřeba. Dodám si odvahy a oslovím společnost s prosbou, zda by mohl ke mně někdo sestoupit s hostií. Je mi to přislíbeno, zaraduji se. Krokem projíždím hlavní cestou. Lidí, kteří se přišli poklonit památce svých zesnulých, je opravdu hodně. Ale i těm v čerstvém hlubokém smutku slunce maluje úsměv do tváří. Blížím se k hrobu rodičů a zaraduji se podruhé. Vstříc mně přichází moje švagrová Jaruška. Spolu

tedy zdobíme hroby a zapalujeme svíce. Ještě poklonit se památce otce Václava Kratochvíla - a honem ke kapli.

Opětuji pozdrav čtyřem mužům v nažehlených oblecích. Ale vždyť to jsou naši! A že prý mě vynesou nahoru! Moje radostné ohromení vzápětí přebíjí rozum. „Jste moc hodní, chlapi, ale to nepůjde; vozík váží metrák, já 70 kilo + oblečení, batoh, i když prázdný, a ty teplé ponožky :-) Navrch strmé schody, ublížíte si. Fakt to nejde, zůstanu tady. Díky moc!“ Nestihnu se strategicky postavit, abych lépe viděla, když mě opět obklopí čtveřice pánů v drobet pozměněné sestavě. Tentokrát nesmlouvavě bafnou vozík. Nestačím odpovědět, jak a za co jej vzít, stejně to nevím. Ještě jsem neměla příležitost. Střelnou prosebnou modlitbu, aby to dopadlo, vzápětí střídá děkovná. Zajíždím k zadní lavici, klidním zrychlený dech. Vitrážemi modlitebny se na mne usmívá barevné podzimní slunce. Přicházejí poslední opozdilci, zazní první tóny písně, vstupuje kněz a ministranti. Obřad za zemřelé začíná. Děkuji ti, Bože, díky, chlapi! Raduji se potřetí.

Po mši si prohlížím oltář a obrazy. Jak to, že jsem je tehdy v prosinci před šesti lety neviděla? - Ve vzpomínce mi zůstala jenom zamračená svíravá zima, pohled na rakev, a závěrečné Ave Maria, celebrujícího kněze. Kondolujících bylo hodně, můj manžel byl velmi oblíbený člověk. Ale jejich tváře se mi slily do jediného šedočerného spektra. Asi proto, že nikdo z nich nezůstal, že jsme u otevřené rakve plakali sami. Já a ten kněz.

Teprve dnes ze mne šestiletý osamocený smutek padá. Pochopila jsem,

že v zármutku, ale ani v radosti nestačí, když jsou lidi kolem nás. V bolesti i ve štěstí zkrátka musejí být spolu. Díky ti za to poznání, Pane!

Děkuji Vám, drazí přátelé!

Zpáteční sluncem a Duchem Svatým prosvětlenou cestu domů se věnuji modlitbě, značně zanedbané ranními zbytečnými starostmi. Otvírám dveře bytu a místo zažitého ticha mě vítají vtíravá slova z jakési reportáže: ... k...y sem, k...y tam ...!? Vrhám se k rádiu.

Dnešní krásný, Boží láskou prosyčený den, si nenechám zkazit výrokem zanedbného hulváta.

Přeji vám všem požehnaný adventní čas!.

ze srdce Jaroslava Populová

SETKÁNÍ MINISTRANTŮ V PRAZE

15. listopadu se konalo v Praze arcidiecézní setkání ministrantů, z naší farnosti jsme tam byli 2, Pepča Soukup a já. Přijeli jsme tam první (v 8.15 hodin), zaregistrovali se a občerstvili (koláčky, pití). Zde nás potom také čekala prezentace o Anežce České, v níž jsme se dozvěděli mnoho užitečného, např. že založila klášter a rytířský řád s červenou hvězdou, její otec a matka byli král a královna Přemysl Otakar I. a Konstancie Uherská.

V 10:30 hod jsme se seřadili do trojstupů a průvodem šli do katedrály. Byl jsem tam poprvé a hned jako ministrant - dost dobrý pocit. Ovšem celou mši sv. jsme stáli (na to nejsme z našeho kostela zvyklí), jak rádi jsme si klekli. Ale zase jsme byli blízko oltáře. Mši sv. sloužili italský kardinál Pietro Parolin, Miloslav

Vlk a Dominik Duka - ten mluvil i o tom, jak jsme si svobodu tvrdě vydobyli a že si jí máme vážit.

Po bohoslužbě jsme šli znovu na arcibiskupství - na oběd a odpolední program. Rozdělili nás do 8 skupin asi po 15, měli jsme různé soutěže a hry. V 16.00 hodin bylo vyhodnocení a zakončení.

Jsem moc rád, že jsem tam byl.

Jakub Marek

PRÁCE ŠLECHTÍ A POMÁHÁ

Ačkoliv je sobota, vstávám z postele dříve, než bych chtěl, rád bych si poležel po náročném týdnu alespoň o hodinku déle. Vzápětí si uvědomuji, proč dnes tak brzy, ve spěchu na sebe házím triko, mikinu, šálu a bundu a peláším na tramvaj. Dopravními prostředky se dostávám až na začátek Nerudovy ulice, ještě si vyběhnu těch pár schodů, jen se občas ohlédnu, abych spatřil to nádherné město. Kolem katedrály vydýchávám a za chvíli už jsem v areálu Arcibiskupského paláce. Zdravím se s kamarády z různých měst, kteří také dorazili na setkání ministrantů a zároveň na sváteční mši svatou k výročí svatořečení sv. Anežky České. Jen ještě pro albu. Běžím do katedrály, je plná sekuritáků, ale stačilo říci, že jdu „jen“ do sakristie, a jsem vpuštěn. O hodinu později už se řadíme do trojstupů, desítky ministrantů, kněží, někde vzadu ještě stojí biskupové a tři kardinálové. Ty ale nevidím, stojím přesně v bráně Pražského hradu a vyměňuji si pohledy s příslušníkem hradní stráže. Když se otočím zády, vidím jen zástup ministrantů a kněží, hloučky asijských turistů, kteří

si nás nadšeně natáčejí, a sochu prvního československého prezidenta. Začínám přemýšlet, co mi svatá Anežka dala. Z dějepisu vím, že samotné svatořečení této výjimečné ženy a sametová revoluce, nastolující mír v naší zemi, nelze chápat bez jejich vzájemné souvislosti...

Opět ráno, tentokrát o dva dny později. Nyní pro změnu volím podzemní dráhu. Na Můstku vstupuji do neobvykle plného vagónu metra. Stačí jedna stanice a větší cestujících vystupuje. Je mi to jasné. Vidím i několik takových, kteří nesou transparenty s nápisy nebo českou vlajku. Pokračuji dál, jedu do práce, stejně jako před dvěma dny, kdy jsem byl po mši v katedrále tak naplněn optimismem, pocitem svobody, míru, krásy této země a samozřejmě Duchem Svatým z nádherné mše svaté, že jsem se musel na začátku směny krotit. Dnes budu budovat kapitalismus do osmi večer, takže se, bohužel, nemohu připojit k ostatním studentům. Alespoň na chvíli, než vystupuji z metra, vzpomínám na dny, které jsem také strávil na Albertově, nejčastěji v zajetí Purkyňova ústavu a postaršího učitele latiny. Kromě toho děkuji Bohu za dnešní den a za těch 25 let svobody. Z hlavy mi nejde myšlenka, co by bylo, nebýt těch odvážných studentů před čtvrt stoletím, nebýt těch neustoupivších disidentů, nebýt kardinála Tomáška, Karla Kryla, Václava Havla... Během těch osmi hodin s hadrem a koštětem v ruce si znovu připomínám chvíli, jak stojím před Hradem a usmívám se na svět, zpívám svatováclavský chorál v zaplněné katedrále a mohu svobodně vyznávat víru. A musím se usmát

i teď, když utírám asi podvacaté stůl po lidech, kteří asi neměli slušné vychování v rodině. Proč? Protože nebýt té revoluce, asi bych už dávno dostudoval a smeták v ruce by mi byl souzen být společníkem ne po dobu krátkodobého přivýdělnku při studiu (navíc určen pro zaplacení zahraniční stáže), ale po zbytek mého života. Díky, Bože!

Vracím se domů, už táhne na dvanáctou. Zapínám po delší době internet, pln očekávání, jak to celé probíhalo. Projdu si večerní zprávy a několik komentářů. Jdu spát kolem druhé ráno, pln rozporuplných pocitů. Když usínám, již nelituji toho, že jsem se dnes musel otáčet v nějakém fastfoodu místo naplánované návštěvy Albertova. Kde jsou ty časy, kdy byla společnost jednotná? Kde jsou, pane prezidente-osvoboditeli? Jenže socha pana prezidenta mlčí. Ten nynější mu nestačí ani ke kotníkům a mám dojem, že by spíše než sochu potřeboval knihu Základy slušného chování. A očividně nejen on. Kromě těch, po nichž jsem dnes musel uklízet v restauraci, a kromě studentů na Albertově by to nejspíš potřebovala dobrá polovina národa. V hlavě slyším slova pana kardinála: „Je třeba, abychom začali sám každý u sebe.“

Usínám s utvrzením, že nebudu protentokrát myslet na nikoho a na nic, co by mě mohlo strašit ze spaní. Ne, dnes budu spíše myslet na to, že už za 5 hodin, zítra ráno, mi začíná škola a ve středu večer půjdu na studentskou mši svatou. Díky za to, Bože!

ŠV

STÁLO TO ZA TO

Není to neděle, není to církevní svátek, není to svátek známého svatého...

Podobná slova jsem si tiše říkala v předvečer pondělka 17. listopadu. Přes všechnu únavu s touhou po odpočinku ve mně stále zaznívala nedělní slova P. Krinka: „Zítřka v 10.00 hod. bude děkovná mše sv. za 25 let svobody.“ Po chvíli jsem si řekla: „Těch 25 let je přeci jen kulaté výročí. Na tu mši sv. s díky i prosbami půjdu.“ A opravdu to stálo za to. Hodnota mše sv. se nikdy popsat nedá, ale pokud jste zvědaví, jak to všechno bylo, pokusím se popsat, jak jsem prožívala velkou radost i překvapení.

Nejprve jsme se scházeli v kapli (v sakristii). Po kouscích nás přibývalo a přibývalo, až vznikla potřeba přemístit se do většího prostoru kostela. Zkrátka půdorys kaple přestal být dostačující. Náš obětavý varhaník pan Gutwirth se musel vydat na místo, které je o pár metrů výš, na kůr, Jarka Populová zvládla za pomoci pomocníků přejet vozíkem a já to vše pocítila jako šťastné stěhování národů. Sešlo se nás přes třicet. Pro mne však bylo překvapením nejen tohle číslo. Nemusím mít obavy z manželovy žárlivosti, a tak vám mohu prozradit, že mužů byla téměř polovina (jindy a jinde jich bývá i méně než čtvrtina). Další radostí toho dne byla věková pestrost. Generační linie začínala ve dvou kočárcích, probíhala všemi desetiletími a končila několika farníky, kterým bylo i více než 80 let.

Nemalým překvapením byl pro mě začátek a konec mše sv. s krásnou intrádou. Zahráli ji dva muži s dechovými nástroji. Kvůli mé zvědavosti mi pak vstřícně napsali SMS: Bylo to s nástroji - tenory (lidově = baskřídlovky) a zahráli jsme skladby Allegro a Menuet od Jana Václava Sticha z období klasicismu. Původně byly určeny pro dva lesní rohy. I když to byly „jen“ baskřídlovky, bylo štěstím, že jsme nezůstali v kapli.

Pan Bohuslav se synem Karlem k nám přijeli se svou rodinou Zavřelů z Měchnova u Divišova - necelých 100 km. O to víc cítím radost, že jsem se rozhodla jít, zvláště když to mám kousek pěšky (z Měchnova bych ale radši využila auto).

Pozn.: K Divišovu má Příbram dvojí vztah. Na tomto místě působil dva roky náš nynější farář P. Krink a v současné době je v Divišově již čtrnáctým rokem příbramský rodák P. ThDr. Miloslav Kněz. V kostele sv. Jakuba měl primiční mši sv. a my někteří jsme se s ním setkali v r. 2008 - přicestoval do Příbrami, aby zde oslavil své 30. výročí kněžského svěcení.

Při závěru psaní cítím, že díky a prosby za naši svobodu se nikdy neztratí a našťastí nejsou vázány jen na listopadové dny. Já s nimi ráda půjdu, ať je jaro, léto podzim, zima... A vám všem přeji prožít Boží radost, se kterou je mi vždycky prima.

Jana Failová

CO JE CÍSAŘOVO CÍSAŘI, CO JE BOŽÍ, BOHU

ANEB KAŽDÁ MINCE MÁ RUB A LÍC

Je mlhavé podzimní ráno, lezává zima nakukuje za límec a do rukávů lehké bundy. Ententyky rozpočítávání, se mi tentokrát nevyplatilo. Za zády mě tlačí dvě svíčky a taky svědomí. To ne za zády. Pořád něco řeším. Snad dnes dostanu odpověď. Mířím ke kostelu, ze kterého právě vycházejí lidé. Co to, „kostel“ nebude? Bude. Zahřejeme se v zimní kapli. Po chvíli je nás proti stávajícím židlím přisíla, stěhujeme se zpátky do kostela. Takže nezahřejeme. Vatované bundě musí být doma krásně. Letmo spočítám přítomné, narváno zrovna není. Ale kde jsou naši mladí? A kde jsou naše děti?

Slavnostní fanfára dvou pánů, otce a syna z Divišova, zahajuje mši. Je 17. listopad, 25 roků poté. K oltáři Páně plní touhu spějme ... k obětnímu stolu přichází zcela osiřelý kněz. Kde jsou ty naše děti?

Mlhavá opona. Myšlenkami se rozběhnu daleko, o celé čtvrtstoletí zpátky. Byla jsem tehdy v jedné pražské nemocnici, jen několik kilometrů od Národní třídy. Po náročné operaci, na odd. JIP.

Někde za mnou si pocinkávají přístroje, vedlejší postel je už třetí den prázdná, za oknem mlha, větev bez listů v poryvech listopadového větru škrábe svoje vzkazy na zeď špitálu, za dveřmi pokoje jednoduše nemocniční šum, osamocená ustrašená bolest. Nic víc.

Místností se jako němý, bílý přelud mihne sestra. Letmo mi uhladí

přikrývkou, mrkne na pobíhající grafy za mojí hlavou, zastaví se na mžik u osleplého okna. Klapnou dveře, ticho, nic. Hodiny na zdi hlasitě ukrajují čas dalšího nekonečného dne. „Jáaaavejs!“ „Jéé, promiňte, nějak se mi to svezlo...“ Sestra s injekcí. Do večera jich ještě bude řada, alespoň něco se děje. Po osmi dnech hladovky mi hlasitě zakručí v žaludku, kapaná strava mu nejspíš nestačí. Mně taky ne. Utíkám zpátky do své bolestínské ulity. Rozlétnou se dveře. Do pokoje vchází vizita. Jindy strohý, podmračený primář se staccatem slov, kterým běžný člověk nerozumí, se svojí suitou. Těsně obklopují moji postel. Dnes se na mne doktor láskyplně usmívá a vesele mi oznamuje, že už zítra, nejpozději v pondělí, mě převezou na běžné oddělení. Ostatní radostně přikyvuji. Pár odborností a „sestro, převažte tu ránu!“. Mezi dveřmi mi klaunovsky zamává, bílé pláště se přidávají, sestra s chorobopisy v ruce šaškovsky povyskočí. Co se to jenom děje? Musím vypadat hodně ztrouchnivě, když je kolem mne takový tyjáter ...

Z chodby sem zaléhají tlumené hlasy a vrzání jídelního vozíku. Doba oběda. Mně sestra přináší novou porci s umělou výživou a náplasti k převazu. Už se neusmívá. Tik tak tik tak, z polospánku mě probouzí stroj času. Pink, další injekce antibiotik. „Sestři, co se to děje? A kde je sestra Milena, má mít službu. Nebo ne?“ S prázdnou stříkačkou v ruce sestra snivě usedá na moji postel a vzápětí vyskakuje. Přisedla mi jeden z kabelů. Některý z přístrojů se našťvaně rozpípá. Šoupání židle a do

ztemnělého nemocničního pokoje, odpoledne 18. listopadu 1989, se začíná odvíjet film včerejšího dne. Začali to prý studenti průvodem na Albertov, šli uctít památku Jana Opletala. Byly jich tisíce, se svíčkami a zpěvem. Na Národní třídě je ale zastavily kordony policajtů s obušky ... „Sestróóó, svítí vám dvojka, zaběhněte tam, jo!“ Večerní vizita se ani nezastaví, plynule projde jako čas. Tik tak tik tak ... s oslnivým světlem přichází noční služba. Vyměnění láhev na infuzním stojanu, nabodá do mne několik injekcí, to aby ten zánět... a aby vás to nebolelo a taky spát konečně musíte... mezi dveřmi polohlasem houkne: „Milena má dneska volno, její syn to včera dostal mezi prvníma!“ Dostal? Co dostal? Aha, asi včera ti policajti. Tik tak, bim bam ... zvony? Kde se tady vzaly zvony? Usínám. Nad ránem přivázejí novou pacientku, je v bezvědomí. Za pár hodin paní odvázejí. Ta havárie byla opravdu těžká. Tik tak. Dopoledne mi sestra přináší telefon. Smím zavolat svému manželovi: „ ... Revoluce říkáš? Pobití studentů? Havel a Kubišová a Gott s Krylem? Víš, já tady toho moc ... povíš mi to všechno doma, jo? U mne dobrý, snad koncem týdne mě propustí. A jak ty a mamka? Nějak kašleš, nekuř tolik, víš, že nesmíš. A mamka ať tu chřipku vyleží, moc ji zdravím. Taky velkou pusou, Kájo, opatruj se mi. Pa, pa ...“ Už abych byla doma. Na oddělení je plno, těch pár dní to tu prý vydržím. Pondělní vizita mě osvobozuje od několika hadiček, ale berle mi ještě nedonesou. V poledne dostávám svoje první

jídlo po deseti dnech. Ve vodové nemocniční polévce lačně lovím poslední ze čtyř kostiček mrkve. Žaludek si prý musí zvykat. Já taky. S každou injekcí se mi dostávají kusé zprávy ze současného dění v naší zemi. Herci stávkovali, už v sobotu? Místo představení že četli prohlášení? Občanské fórum? „Ne, noviny na tohle oddělení nepatří,“ zarazí sestra tok mých dotazů a přání. V úterý ráno mi přináší telefon, chce se mnou mluvit příbramská nemocnice. Dnes v noci na oddělení ARO přijali z rozsáhlým infarktem mého manžela Karla. Jeho stav je vážný. Já musím domů! Podepisuji revers, na sanitku si musím počkat do zítřka. Chvilí před polednem vjíždíme na dálnici. Prudké zabrzdění mě málem shodilo ze sedadla. Řidič spouští sirénu. Co se děje, někoho jsme přejeli? „Začala dvouhodinová generální stávka, probuďte se, ženská!“ křikne sanitář do otevřeného okýnka. „Stávka? Dvě hodiny? Zbláznil jste se? Umírá mi manžel! Já mám jiný starosti!“

JÁ MÁM JINÝ STAROSTI...

Opona vzpomínek padá, spolu s ostatními věřícími odříkávám naučná slova liturgie: „Pane, nezasloužím si...“ Dnes si pro Kristovu oběť nepojedu. Někde hluboko pod svým vlastněneckým nadšením cítím, že i já mám kousek viny na tom, že dnes v kostele nejsou děti. Že musejí být slouženy mše za lidi bez domova - teď už ale bez hektolitru svařeného vína a metráků koláčů. Že lidmi zvolený představitel státu mluví jako vandrák. Že se lidé této země při vzpomínkové akci na počest

přelomových dějinných událostí chovají jako zvířata.

Na hřbitově, u strohého pomníku obětem komunismu, zapalují první svíčku. S druhou zajedu k soše svatého Václava v Pražské ulici, každý rok tam zavzpomíná pár lidí. Letos tu není nikdo. Asi všichni jeli do Prahy. ANEBO MAJÍ JINÉ STAROSTI?

Od bolestivého tlaku svíček jsem se osvobodila, svědomí mě ale bude tlačit dál. Tik tak tik tak tik...

Revoluci, demokracii a svobodu přeci nedělá jenom jeden člověk. Tak aby náš čas neutekl jenom do ztracena.

Jaroslava Populová

ROZHOVOR

Sedává v kostele na pravé straně a často chodí na „osmou“. Syn Martin je dospělý ministrant a již asi víte, s kým jsem si povídala. Je to paní Jarka Šibová, která poodkryla své soukromí pro farníky kostela sv. Jakuba Staršího.

Paní Šibová, co Vy a Příbram?

V Příbrami jsem se narodila, vyrůstala a téměř na stejném místě žiju dodnes. Přestávku jsem měla jenom v době, kdy jsem studovala v Českých Budějovicích na pedagogické fakultě.

A co jste vystudovala, to pořád děláte?

Chtěla jsem studovat jazyky. Pro snazší cestu k přijetí jsem vybrala jazyk ruský a poté rozšířila studium i na „západní jazyky“, němčinu a angličtinu. Všechny vyučuji dodnes na příbramské střední škole a moc se mi ta práce líbí. Díky Martinovi jsem zvládla i úskalí PC,

a tak mohu komunikovat s kolegy v jiných zemích. Je to přínosné pro mne i pro studenty.

Když nepracujete, jak trávíte čas?

Jednak s rodinou, jsem již 25 let vdaná a kromě manžela a Martina máme v rodině i bigla Rokyho. Ten taky umí udělat radost. Kromě toho ráda čtu, nejraději literaturu s historickou tematikou. Vedle cizích jazyků jsem studovala i dějepis. S tím také souvisí radost z cestování, většinou po naší republice. Zamilovala jsem si Janské Lázně a ráda se tam vracím. V zimě to mohou být hory, raději ale pěší turistika. V poslední době jsem byla i v Chorvatsku a Řecku, vyhovuje mi sluníčko a teplo. Ráda se ale vracím i do jižních Čech, přece jenom mám na studijní léta pěkné vzpomínky. Pokud někdy sednu k televizi, povětšinou pouštím program ART.

Jste věrnou farnicí našeho kostela. Máte radost, jak farnost funguje, nebo by mohlo být něco jinak?

Možná bychom se na sebe mohli více usmívat.

HV

NEJEN PRO DĚTI

Milé děti (a dospělí), :-) v dnešním prvním rébusu na nás čeká cesta plná úsměvů, mračení a úšklebků. Až se přes všechny smajlíky prokoušete, třeba Vám přijde vhod pozorovat nehybné andělíčky, kteří Vám prozradí, co znamená jméno Ježíš.

převzato z deti.vira.cz

Smajlíkové bludiště skrývá tajenku, co máš udělat v době adventní. Cestu ukazují jen radostní smajlíci. Spoj je a poté zapiš do tajenky písmenka, která jsou mezi nimi:

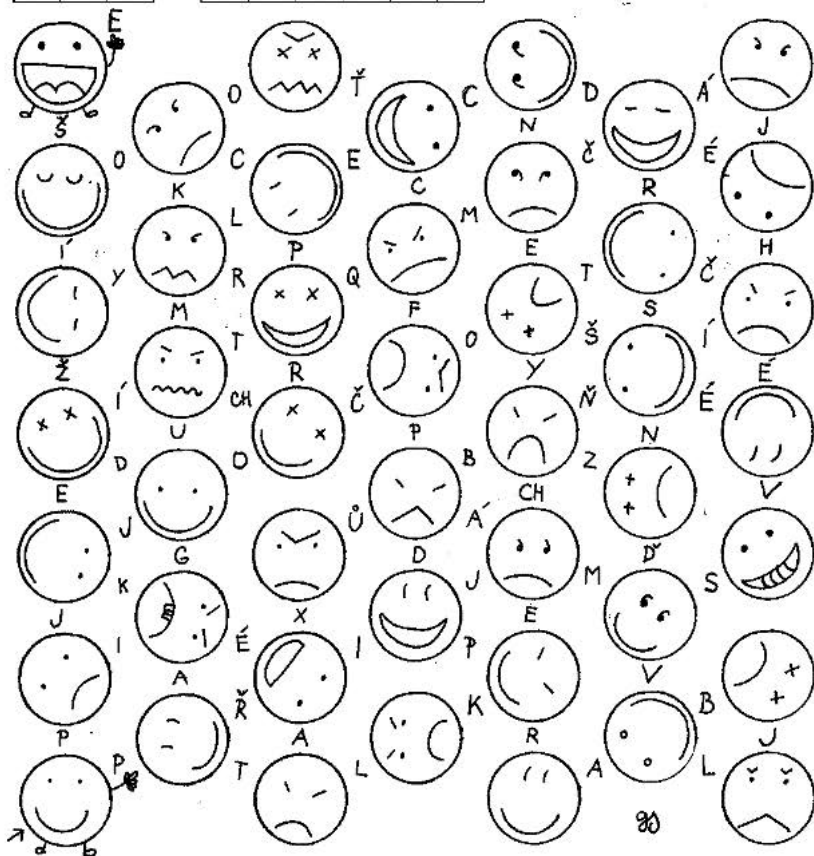
--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--

--	--	--	--	--	--

--	--	--

--	--	--	--	--	--

A jak to udělám?

Anděl Gabriel řekl Marii, aby miminku, které se jí narodí, dala jméno Ježíš. Najdi 9 stejně ozdobených anděličků, jako je anděl v rámečku, a dozvíš se, co znamená jméno Ježíš.

Bůh _____

R

A

A

Z

E

A

M

CH

R

I

A

L

Ň

U

A

J

S

E